

Mona eželē

Ejau aš tuoks—kāp reikint jau!—
Pro torgaus aikštē nomēi ēš miestalē.
Sostuojau. Veizo: kāp če daba īr?
Ont kelē vēdorio — kuoks dvēdešimt ežieliu!
Trīs dēdēlē—ē būrīs mažēlieliu.

Žmuogielis eso aš minkštuos šērdelēs,
Ne kuoks gnīda.
Pasēlēnkiau, prašau“ eželē biekēt!
Juk sovažinies jomis kuoks trīda.
Neklausa!
Tad renko aš anus, nešo i griuovi—
Pri berželē,
Ē nieks nepaded gelbietē...
Tik joukas vēsē, nors tēi eželē—
Tuokēi poikē, šēltē padarelē.

Vo rītmetie vēsos miestalis
Joukas iš monēs Napalēlē—
Kāp ronkiuojau arklašūdius nu kelē...

No va, kap nutink—
Par minkšta šērdi ē šnapšēlē.